

tietotaito siirtyi yhteisön käyttöön ja yhteisö kykeni kehittämään omia työskentelytapojaan.

Diakonissayhteisössä sosiaalisen pääoman jaon teki näennäisen helppoksi se, että kaikki palveleminen oli yhtä arvokasta, tapahtuipa se sitten mätänevien leprasairaiden keskuudessa tai diakonissalaitoksella diakonissosissa omissa huoltotehtävissä. Oman paikan saavuttaminen sisarkodin sisällä ei kuitenkaan ollut itsestään selvyyttä. Sisarkoti ei ollut yksiselitteisesti ja pelkästään parantava vaan saattoi olla myös haavoittava paikka, joka konkreettisesti tuotti uupumiseen johtavia ajattelutapoja ja käytäntöjä (esimerkiksi sisaret tekivät seitsenpäiväistä työviikkoa) ja kielsi väsymisen. Tutkimuksen erityiseksi haasteeksi voi nimetä sen, millaisista henkilökohtaisista lähteistä tietoa naisten väsymisestä on mahdollista saavuttaa ja millä keinoin tietoa on mahdollista ymmärtää tänä päivänä. Tästä näkökulmasta Oriveden leprasairaalan yksityiskohtaiskohtainen analyysi on mielestäni onnistunut ratkaisu. Se mahdollistaa keskeisiä konkretisointeja naisten uskon yhteisistä päämääristä, työn uskonnollisesta luonteesta (uskon avulla auttamisesta) ja fyysisyydestä sairauden auttamisessa. Kuva sisaryhteisöllisyydestä ja leprasairaalassa tehdystä palvelustyöstä piiryykin naisten yhteydenpidon ja keskeisen tuen kautta, unohtamatta naisparien merkitystä diakoniatyön ja sen johtamisen eteenpäinviemiselle.

KP osoittaa, kuinka kirjeissä naisilla on tilaa reflektoida omaa henkilökohtaista suhdettaan yhteisöön, kirjeissä luodaan merkityksiä, joissa yksilön motiivit ja

ruumiillinen tieto tulevat yhteisön omaisuudeksi. Kirjeistä paistaa hämmennys sen edessä, mitä yksilö voi odottaa yhteisöltään, ja miten käyttää parhaalla mahdollisella tavalla yhteisön tarjoamia resursseja. Resurssit eivät tässä tarkoita pelkästään taloudellista pääomaa, vaan myös hengellistä ja sosiaalista kyvykkyyttä. Naiset epäilivät jaksamistaan ja sitä kautta uskonsa lujuuutta. Jaksamattomuus näyttäisi olevan se vallitseva puhetapa, jonka kautta oman työn ongelmia koettiin ja käsiteltiin. Samalla se oli asia, jota ei saanut olla olemassa ja jota ei kyetty käsittelemään osana yhteisön resursseja. Uupumuksessa tulivat esiin naisten omat ruumiilliset tarpeet. Uupumus kyseenalaisti yhteisöllisyyden ehtoja: uskon tuli suojata sairaudelta, kärsimykseltä ja jopa kuolemalta. Kuoleman tuli olla pyhää, ruumiitonta. KP seuraa myös sitä, miten sankarillisten diakonissosien uupuminen työn alle ja jopa ennen aikainen kuolema käännettiin uskonnolliseen käyttöön.

Kutsumuksen olematon suoja uupumusta vastaan kieli palvelevan rakkauden tehottomuudesta ja välitilasta, joka koetteli yhteisön puhtautta. KP löytää yhteisöstä myös erilaisia tapoja käsitellä uupumusta. Näitä saattoivat olla eräänlainen myötätuntoisuus, jossa esimerkiksi johtaja saattoi käydä läpi omaa uupumustaan ja turhautumistaan pohtimalla jonkun alaisensa uskonepäilyjä tai kynnistymistä. Myös hoitava läsnäolo oli käytännössä tuttua: sisaria saatiin lähettää toisten diakonissosien luokse lepäämään ja johtajat saattoivat matkustaa myös Keski-

Euroopan parantoloihin.

Diakonissatyöstä olisi varmasti voinut kirjoittaa vahvuustarinan, joka palkitsisi naisten jaksamista ja hoivahyödyn maksimointia, mutta KP ei todellakaan tyydy näin yksinkertaistavaan ajatteluun. Hänen harjoittamansa eräänlainen hallitsevien aikalaisnarratiivien toisinpäinkääntäminen toimii mielestäni erinomaisesti uupumuksen sensitiivisyyden ja viralliselle diakoniahistorialle tuskin mahdollisen näkökulman äärellä. KP:n tutkimuksen vahvuus on jotain, mitä kutsuisin ehdottomaksi oikeudenmukaisuudeksi. Tällä tarkoitetaan kirjoittajan peruskysymystä: miten naiset ylipäänsä jakoivat palvelutyön fyysisesti raskaan toimen? Tästä näkökulmasta ei aikaisemmin ole yhtään teologista, historiallista tai sosiaalipoliittista tutkimusta kirjoitettu. Vastausten ristiriitaisuus ja ambivalenttius on tutkimuksessa erinomaisesti hallittu ja otettu osaksi metodologista osaamista. Soisin todellakin, että tätä tutkimusta luetaan työn tutkimuksen pioneerityönä, erityisesti silloin kun halutaan saada mukaan työn ruumiilliset merkitykset, työntekijöiden itsemäärittelyt ja häilyvä toimijuus. KP:n työ on erinomaista yhteisötutkimusta ja mikrohistoriaa parhaimmillaan. Sen anti elämäkertatutkimukselle ja henkilökohtaisten aineistojen analyysille tulee nimenomaan siitä, että se kykenee monipuolisesti osoittamaan tunnistamisen ja tunnistetuksi tuleminen käytännöt osana yhteisön yhteisen hyvän - ja näin tulkittuna jopa osana sosiaalisen pääoman - rakentumista.

Marja Kaskisaari

TYÖELÄMÄN TUTKIMUSPÄIVÄ TYÖELÄMÄN TUTKIJOIDEN OMA FORUM

Työelämän tutkimusyhdystys ry. ja Työelämän tutkimuskeskus järjestivät järjestyksessään toisen Työelämän tutkimuspäivän 4.11.2005. Tutkimuspäivän teemana oli **Työelämän monitieteinen kenttä**. Päivän puhujista tutkimusjohtaja *Tuula Heiskasen* aiheena oli monitieteellinen ristivalotus työelämän tutkimuksen haasteena ja professori (emer.) *Annikki Järvinen* pohti työelämän monitieteistä tutkimusta kasvatustieteen näkökulmasta.

Tutkimuspäivä onnistui yli odotusten! Päivään osallistui yli 200 työelämän tutkijaa ja kehittäjää. Päivällä pidettiin 61 työrühmäesitystä ja esillä oli 30 poster - esitystä. Päivien järjestelytoimikunnan puheenjohtaja *Tapio Rissanen* totesi, että työelämää voi tarkastella monista näkökulmista. Työelämän tutkimukselle ei voikaan esittää mitään yksinkertaista määritelmää tai rajausta sen enempää tutkimuskohteen kuin teoreettisten tai metodologisten näkökulmien pohjalta. Tutkimuskohteiden kirjo kattaa mikrotasolla yksilön suhdetta työhön tarkastelevan tutkimuksen, työprosessien sekä työelämän rakenteiden ja sosiaalisten järjestelmien tutkimisen sekä laajimmalla makrotasolla yhteiskunnan kokonaisuuteen liittyvien ilmiöiden tarkastelun. Työelämän tutkimus on aidosti monitieteistä - ei pelkkänä useiden tieteenalojen rinnakkaisuutena, vaan poikkitieteellisenä tai tieteenalarajoja ylittäen.

Päivillä kokoontui kahdeksan työryhmää. Niihin valittiin esitykset abstraktien perusteella. Seuraavat henkilöt koordinoivat ryhmiä ja toimivat niiden puheenjohtajina:

(1) tutkija *Ulla Peltola*: Maahanmuuttajat ja monikulttuurisuus työelämässä, (2) dosentti *Tapio Bergholm*: Sopimusrakenteet, palkkaerot ja sukupuolen mukainen palkka, (3) dosentti *Ilkka Pirttilä*: Työ ja hyvinvointi, (4) dosentti *Karin Flander*: Työ, oppiminen ja työelämän kehittäminen, (5) Tutkijat *Hanna Ylöstalo* ja *Tuija Koivunen*: Työelämä ja sukupuoli, (6) Dosentti *Tuomo Alasoini* ja projektkoordinaattori *Maarit Lahtonen*: Työelämän tutkimuksen ja kehittämisen metodiset lähestymistavat, (7) Dosentti *Heikki Räisänen*, erikoistutkija *Simo Aho* ja tutkija *Ilkka Virjo*: Työmarkkinoiden ja työvoimapolitiikan tutkimus ja (8) Tutkija *Riikka Kivimäki*: Työn, perheen ja vapaa-ajan rajat

Työryhmien vetäjät totesivat päivän loppupaneelissa, että ryhmässä oli käyty aktiivista tieteellistä keskustelua. Juuri aiheiden erilaisuus oli synnyttänyt työryhmissä kiinnostavia keskusteluja. Työryhmien vetäjät kertovat seuraavassa tutkimuspäivän työryhmien työskentelystä.

Maahanmuuttajat ja monikulttuurisuus työelämässä

Tutkimuspäivän teeman mukaisesti esitelmissä lähestyttiin maahanmuuttajien työllistymistä ja monikulttuurisuutta suomalaisessa työelämässä varsinkin monien tieteenalojen ja tutkimusmenetelmien näkökulmasta. Esitelmien pitäjien edustamia tieteenaloja olivat ainakin yhteiskuntatieteet, kasvatustiede, terveystiede, kauppatiede, uskontotiede ja

antropologia. Esitelmien aiheina olleiden tutkimusten aineistoja oli puolestaan kerätty ja analysoitu erilaisin haastattelututkimuksen, lomaketutkimuksen, osallistuvan havainnoinnin ja toimintatutkimuksen menetelmin. Työryhmässä pidettiin hyviä esitelmiä ja käytiin aktiivista keskustelua työelämän, maahanmuuttajien ja monikulttuurisuuden tutkimukseen liittyvistä kysymyksistä.

Tuula Joronen käsiteli maahanmuuttajien työllisyystilannetta, *Tuomas Martikainen* maahanmuuttajien työmarkkina-aseman ongelmia naisten näkökulmasta ja *Henna Kyhä* korkeasti koulutettujen näkökulmasta. Maahanmuuttajien työllistymiseen liittyvät kysymykset työllistymispalvelujen kehittämisen näkökulmasta olivat puolestaan aiheena *Ulla Peltolalla* ja työnantajien näkökulmasta *Minna Söderqvistillä*.

Työryhmän suosituimmaksi aiheeksi nousi kuitenkin maahanmuuttajat ja monikulttuurisuus työyhteisöissä. *Sari Hammar-Suutari* käsiteli etenkin maahanmuuttajien asiakaspalveluun liittyviä kysymyksiä. *Suvi Nieminen* ja *Terhi Giorgiani* sekä *Aulikki Sippola* käsitelivät puolestaan omissa esitelmässään maahanmuuttajia työntekijöinä suomalaisissa työyhteisöissä.

Työelämä ja sukupuoli -työryhmässä

Työryhmässä tarkasteltiin palkkatyön ja sukupuolen suhteita eri näkökulmista pois lukien sukupuolen mukainen palkkaero. Sukupuoli läpäisee työelämän kaikki osa-alueet, kuten rekrytoinnin, työolot ja

työn organisoinnin. Työelämässä tuotetaan eroja myös esimerkiksi iän, etnisyyden ja seksuaalisuuden perusteella. Sukupuoli kietoutuu monin tavoin em. eroihin, kuten työryhmässä esitettyjen puheenvuorojen pohjalta voi todeta. Työryhmässä esitetyt puheenvuorot ja työskentelyn voi tiivistää toteamalla, että työelämän ja sukupuolen välisen dynamiikan tutkimus on monitieteistä, monipuolista ja moniäänistä.

Jukka Lehtonen pohti ei-heterojen asemaa työmarkkinoilla. Ella Roininen tarkasteli opettajien ja it-ammattilaisten ammattien sukupuolittumista. Kati Mustolan kutsui menetelmäänsä ihmetteilyksi, kun hän ryhtyi pohtimaan heteronormatiivista kaksinaapaista sukupuolijakoa uusintavia työelämän käytäntöjä. Anna Kontula tutkii miten prostituoidut määrittelevät haastatteluissa seksityön työnä ja ammattina. Nea Kontoniemi esitteli NASTA -hankkeen, jonka lähtökohtina ovat johtajien työmarkkinoiden segregoituminen sukupuolen mukaan sekä näkemys johtajuudesta miehisenä ilmiönä. Sirpa Kolehmainen esitteli kokemuksia ja tuloksia "Tasa-arvosta lisäarvoa"-hankkeesta. Outi Anttila perehtyi puheenvuorossaan kysymyksen, johtaako työläinsäädännössä sallittu määräaikaisten työsuojelmusten ketjuttaminen tasa-arvolaisa kiellettyyn välilliseen syrjintään. Anttila väittääkin, että syrjintäolettamaa ei kyetä kumoamaan hyväksyttävillä perusteilla. Tuula Heiskanen (TaY) kertoi niistä kokemuksista soveltaa teoreettista tietoa sukupuolista työpaikkatason toimintaan. Toimintatutkimuksessa feministiseen teoriaan pohjautuva käsitys sukupuolesta ei välttämättä ole käyttökelpoinen väline sukupuoleen sidoksissa olevien epäkohtien työstämiseksi työelämässä. Hede-mällisempää on ottaa lähtökohdaksi työpaikan omat kehittämistarpeet, myös sukupuoliasioita käsittelevissä muutosprojekteissa.

Pasi Malmi tarkasteli miehiin kohdistuvaa syrjintää työelämässä tasa-arvovaltuutetulle tehtyjen toimenpiteiden pohjalta.

Työmarkkinoiden ja työvoimapolitiikan

Työryhmä edusti monipuolista läpileikkausta ja erilaisia näkökulmia työmarkkinoihin ja työvoimapolitiikkaan. Työryhmässä vallitsi aktiivinen tieteellinen keskustelu, johon kaikki osallistujat antoivat panoksensa. Aiheiden erilaisuudesta huolimatta ja kenties juuri siitä johtuen työryhmä nivoi esitykset ja keskustelun jännittäväksi kokonaisuudeksi, jota kannattaa jatkaa seuraavillakin Työelämän tutkimuspäivillä. Erityisen miellyttävää oli kuulla eri tieteenalojen tutkijoiden töitä samasta aihepiiristä, mihin ei useinkaan tarjoudu tilaisuuksia.

Jussi Vauhkonen tarkasteli työnantajien sosiaalipoliittista kannanmuodostusta yhteiskuntahistoriallisesta näkökulmasta. Työnantajien sosiaalipoliittisten preferenssien muodostumisen ja muutosten kannalta keskeiseksi tekijäksi muodostuu yritysten osaamistarpeiden ja sosiaalivakuutuksen yhteensovittuvuus. Työnantaja on ylipäätään harvoin tutkittu kollektiivisena, järjestäytyneenä toimijana. Anita Haataja tarkasteli äitien ja isien asemaa työmarkkinoilla. Työn ja perhe-elämän yhteensovittamista koskevista tavoitteista huolimatta perheasemaa koskevia tietoja ei tyypillisesti sisälly työvoimatutkimuksiin. Pienten lasten äitien ja etenkin yksinhuoltajaäitien asema työmarkkinoilla on 2000-luvun alussa heikompi kuin ennen lammaa. Pentti Rönkkö ja Juhana Niemi käsittelevät verotus- ja tulonsiirtojärjestelmän sopeutumista työmarkkinoiden murrokseen. Erityisesti mielenkiinto esityksessä kohdistui tavanomaisesta poikkeaviin työllisyys- ja perhelanteisiin, kuten epätyypillisiin ja katkoksellisiin töihin sekä kahden tulonsaajan "normista" poikkeaviin

perhelanteisiin. Pekka Rantanen esitti yhdessä Jarno Valkosen kanssa kehittämäänsä tutkimusideaa marjanpoiminnasta, Lapin luontopoliitikasta ja globalisaatiosta. Lähtökohdista on havainto siitä, että ulkomaalaiset kausityöläiset poimivat Suomen luonnosta kasvavassa määrin marjoja kaupalliseen käyttöön. Tutkimushanke käsittelee ikivanhan jokamiehen oikeuden ja työmarkkinoiden globalisaation yhdessä tuottamia lopputuloksia.

Ilkka Virjo esitteli työryhmälle näkökulmia aktiivisen työvoimapolitiikan ja työttömyysturvan vuorovaikutuksen tutkimuksesta. Vuonna 1997 työttömyysturvan työssäoloehdot nostettiin kuudelta kymmeneen kuukauteen. Tämän jälkeen ei ollut enää yleensä mahdollista ansaita tai uusia ansioturvaa ilman avoimilla työmarkkinoilla työskentelyä. Aktiivisen työvoimapolitiikan rooli työttömyysetuuden uusintamisessa onkin selvästi vähentynyt. Uudistus on yhdessä muiden aktiivisen työvoimapolitiikan muutosten kanssa johtanut myös siihen, että suurempi osa työttömistä jää työttömyysvakuutusjärjestelmän ulkopuolelle. Heikki Räisänen esitteli Elisabet Heinosen avustuksella laatimaansa tutkimusta Japanin ja Suomen työnvälitysmarkkinoiden vertailusta. Itse rekrytointimarkkinat, rekrytoinnin syyt kuin myös käytetyt hakukanaavat poikkeavat toisistaan maiden välillä. Työnvälitysteknologiassa ja sen käytössä on paljon yhtäläisyyksiä maiden julkisissa työvoimapalveluissa, mutta työnvälityksen ammattitaitokysymyksissä enemmän eroja. Japanilaiset työnantajat omistautuvat rekrytointiprosessiin suomalaisia työnantaja perusteellisemmin.

Työ, oppiminen ja työelämän kehittäminen

Ryhmän esitykset sivusivat mielenkiintoisella tavalla toisiaan koskien työn ja työelämän muutosta, ammattien ja muiden kollektiivisten

rakenteiden muodonmuutosta, jopa katoamista moniosaamisen, markkinoistumisen, projektityön ja moniammatillisen ryhmätyön puristuksessa. Työryhmämme esittäjiä kiinnostivat työn ja työelämän muutoksen ymmärtämissprikymysten lisäksi myös politiikkamuutokset ja eräänlainen sukupolvitarkastelu, joka näyttää jakavan eri ikäisiä työntekijöitä erilaisiin sukupolviin.

Ryhmän "työ, oppiminen ja työelämän kehittäminen" viritti uusia näkökulmia työn, oppimisen ja työelämän kehittämisen kysymyksiin. Tavoitteena oli kerätä yhteen alustuksia, joissa haetaan kulttuurista, sosiaalista ja historiallista näkökulmaa työelämän oppimisen ja kehittämisen kysymyksiin. Alustuksissa ja keskusteluissa kiinnitettiin huomiota työtä ohjaaviin kulttuurisiin koodeihin sekä sosiaaliseen ja kulttuuriseen järjestykseen, jotka aivan liian usein sivuutetaan hypypäksenomaisesti etenevissä kehittämishankkeissa. Työn kollektiivisten rakenteiden katoaminen, työn yksilöitymisen prosessit, uudenlaisen meisyyden rakentamisyhtymät sekä oppimisen yksilöllisen itsekurin sanasto jäivät kiinnostamaan ryhmän jäseniä. Näihin teemoihin voidaan palata ehkä seuraavien työelämän tutkimuspäivien yhteydessä.

Lea Henriksson tarkasteli hyvinvointityön ammattien muodonmuutosta hyvinvointipoliittisten ristipaineissa. Henriksson käsittelee alustuksessaan professioita ja ammatteja kollektiivisen kuulumisen muotona. Erja Kolari n tavoitteenaan on tutkia journalistien työn muutosta sukupolvitarkastelun avulla. Hänen mukaansa journalistisesta työstä löytyy erilaisia sukupolvia, joilla on toisistaan eroavia avainkokemuksia diskursiivisia "kotipesiä" ja jotka ohjaavat henkilöitä puhumaan työstään toisistaan poikkeavalla tavalla. Journalistisessa työssä talouden logiikka ja markkinoistuminen ovat muuttamassa

toimittajan työtä. Aki Ojakangas Metallityöväen Murikan opistosta alusti ammattiyhdistyskoulutuksen muuttumisesta perinteisestä työväenliikkeeseen sitoutuvasta edunvalvonnasta kohti yksilöllisen koulutuksen linjauksia.

Anniina Autero ja Seija Henttinen pohdiskelivat projektoituvan työn etuja ja haittoja. Ohjaako projektimainen työote liikaa kohti määräaikaissuusia ja pätkätöitä. Vai luodaanko projektien avulla työelämän käytäntöihin rauhoitettuja tiloja, jolloin mahdollistuu parempi työrauha, syvempi työhön sitoutuminen ja oman osaamisen kehittäminen. Arja Koski Diakoniamattikorkeakoulusta viritti mielenkiintoisella tavalla Auteren ja Henttisen tutkimushankkeesta eroavan näkökulman moniammatillisen ja projektoituvan työn arkeen. Irja Kandolin alusti tutkimushankkeesta, joka koski työajan hallinnan kehittämistä tietotyössä. Tutkittavaksi alaksi he olivat valinneet IT-alan, jonka edustajilla on tunnetusti valtavat määrät ylityöitä ja joiden odotetaan joustavan.

Työelämän tutkimuksen ja kehittämisen metodiset lähestymistavat

Työryhmässä oli kahdeksan esitystä. Esitykset pidettiin kahden esityksen ryppäissä, minkä jälkeen käytiin aina laajempi yhteiskeskustelu. Työryhmään osallistui 35 eri tieteitä edustavaa tutkijaa. Mukana oli niin vahvan kokemuksen työelämän tutkimuksesta ja kehittämisestä omaavia kuin nuorempia tutkijoita, mikä takasi innokkaan ja mielenkiintoisen keskustelun työelämän tutkimuksen ja kehittämisen menetelmällisistä haasteista. Kaiken jälkeen jäi tunne, että tämänkaltaisia keskustelufuorumia tarvittaisiin työelämän tutkijoille ja kehittäjille nykyistä paljon enemmän.

Heljä Franssila ja Marika Pehkonen kertoivat Sampo-toimintatutkimuksesta, jossa on yhteisluonnittelun keinoin kehitetty tieto- ja

viestintäteknisesti tuettu toimintamalli tamperelaisiin lukioihin. Arja Haapakorpi analysoi esityksessään projektityötä yleistyneenä työn organisoinnin tapana ja pohti projektien suhdetta työorganisaatioiden vakituisen toimintaan.

Hannele Kerosuo ja Anu Kajamaa esittelivät yhdessä Yrjö Engeströmin kanssa toteuttamaansa hanketta narratiivisten ja etnografisten menetelmien käytöstä kehittämishankkeiden seuraamusten tunnistamiseksi ja ymmärtämiseksi. Kohteenaan heillä oli kaksi terveydenhuollon kehittämishanketta. Merja Helle esitteli yhdessä Yrjö Engeströmin kanssa toteuttamaansa hanketta yhteiskehittelystä oppimishaasteena. Esityksessä kerrottiin, kuinka strategia- ja osaamishaastekarttoja käytettiin eräissä muutoslaboratorioprojekteissa rajoja ylittävän oppimisen ja muutoksen tukena. Keskustelussa nousivat esille dokumenttien merkitys kehittämistoiminnassa, ja yhteiskehittelyssä ilmenneet yhtäältä erikoistumisen ja toisaalta laaja-alaisen kehittämisen haasteet.

Siru Korkala esitteli verkostanalyysia työelämän verkostojen arviointityökaluna, jolla voidaan mallintaa ja visualisoida verkostorakenteita. Tapio Koivisto esitteli Niklas Luhmannin funktionaalista analyysia ja sen soveltamismahdollisuuksia yritysten strategisessa kehittämisessä. Luhmannin analyysi ja sosiaalisten järjestelmien teoria tarjoavat Koiviston mukaan uudenlaisen, reflektioivan lähestymistavan kehittämistoiminnalle. Keskustelussa todettiin, että verkostanalyysin ohella on hyvä käyttää myös kvalitatiivisia menetelmiä verkostotutkimuksessa niiden toiminnan ymmärtämiseksi. Luhmannin teoriasta ja sen mahdollisuuksista ratkaista soveltavan organisaatiotutkimuksen double bind -ongelma (tutkimuksen ja kehittämisen yhdistäminen) käytiin vilkas keskustelu.

Mia Hemming pohti esityksessään, mitä historiatieteellinen työelämän tutkimus on yhteiskuntafilosofisena tutkimuksena ja mitä annettavaa sillä on työelämän kehittämiseksi. Pekka Ylöstalo työministeriöstä ja Helsingin yliopiston sosiologian laitokselta analysoi työ-

olotutkimusten tuloksia ja totesi, että organisaatioita muutetaan kyllä ahkerasti mutta työ ja toimintatavat työpaikoilla muuttuvat hitaasti. Yleiskeskustelussa nousi esille myös hyvin vastakkaisia näkemyksiä siitä, ovatko muutokset työpaikoilla tänä päivänä todella niin nopeita ettei

kehittämistoimenpiteitä ehditä aina edes reflektoida ennen kuin kohteet jo häviävät. Historiallisen näkökulman avulla todettiin voitavan hakea menneisyyttä nykyisyydestä. Hemmingin historiallinen tutkimus teki hyvin näkyväksi sen, miten ongelmat tuottavat itseään.

Anneli Pulkkis

— FIRST CALL — FIRST CALL — FIRST CALL — FIRST CALL — FIRST CALL — FIRST CALL —

TYÖELÄMÄN TUTKIMUSPÄIVÄT III: Työelämän tutkimuksen vaikuttavuus

Tämänvuotiset Työelämän tutkimuspäivät pidetään kaksipäiväisenä 6.-7.10.2006 Tampereen yliopiston kampuksella. Päivien teemana on Työelämän tutkimuksen vaikuttavuus. Tutkimuspäivien ohjelma koostuu yleisesitelmistä, työryhmätyöskentelystä ja posterinäyttelystä.

Tutkimuspäivän dead-lineja:

- Ehdotukset työryhmien aiheiksi 25.5.2006 mennessä osoitteeseen tapio.rissanen@uta.fi
- Työryhmä-esitysten abstraktien jättö 1.9.2006
- Ilmoittautuminen posterinäyttelyyn 1.9.2006
- Osallistumisilmoittautuminen päivään 18.9.2006

Järjestäjät: Työelämän tutkimusyhdistys ry ja Työelämän tutkimuskeskus, Tampereen yliopisto
Lisätietoja: www.uta.fi/laitokset/tyoelama/WRD2006/ ja tapio.rissanen@uta.fi

TERVETULOA TYÖELÄMÄN KOLMANTEEN TUTKIMUSPÄIVÄÄN!

Työelämän tutkimusyhdistys ry.